

ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΝ ΡΩΣΟΝ

Ἐν σελ. 126 τοῦ παρόντος τόμου ἐποιησάμην μνείαν τοῦ λόγου, ὃν ὁ ἀσίδιμος καθηγητὴς τοῦ ἐν Πάτρῳ ἑλληνικοῦ φροντιστηρίου Δανιὴλ ὁ Κεραμεὺς ἐξεφώνησεν ἐν τῇ κηδεΐᾳ τοῦ αὐτόθι ἀποδιώσαντος ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ ῥωσικοῦ στόλου. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ὡς ἐν σχέσει ὄντα πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν τότε χρόνων ἀξιὸν δημοσιεύσεως ἔκρινα. Λυπηρὸν ὅτι δὲν μνημονεύεται ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔστις ἦν κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων ἀνδρῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ναυτικοῦ. Συνημμένως δὲ τῷ ἐπιταφίῳ ἐκδίδωμι καὶ Ἐγκώμιόν τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης τῆς Β' ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου συντεθέν. Ἔστωσαν δὲ καὶ τὰ δύο ταῦτα ἔγγραφα ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν μαρτυριῶν τῆς πρὸς τὴν Ῥωσίαν παγγενοῦς ἀφοσιώσεως τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, ὅπερ ἀπ' αὐτῶν τῶν τῆς αἰχμαλωσίας χρόνων μέχρι τοῦ 1856 οὐδέποτε ἐπαύσατο διαβουκολούμενον ἐκ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ κραταιὰ καὶ ὁμόδοξος αὕτη δύναμις εἰλικρινῶς δῆθεν καὶ ἀδόλως εἰργάζετο ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βαρυσιδήρου τῶν Ἀγαρηνῶν ζυγοῦ. Ἀλλὰ τὰ ἐπεληθόντα μέχρι τῶν ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν γεγονότα προήγαγον εἰς τοῦμφανές τας ἀληθεῖς καὶ ἀνυποκρίτους διαθέσεις τῆς ἁγίας Ῥωσίας. Μελήφθησαν δὲ ἀμφοτέρω ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΥΖ', σελ. 589-94, χειρογράφου τεύχους τῆς Πατριακῆς βιβλιοθήκης.

Μὲ δάκρυα θερμὰ πρέπει κατ' ἀλήθειαν, καὶ μὲ ἀναστεναγμοὺς ἐγκαρδίους νὰ λέγωμεν ἐκεῖνο ὅπου ἕνας σοφὸς μὲ ἀληθινὴν γλῶσσαν ἔλεγεν: «Οὐδὲν καλὸν κακότητος ἄμικτον»¹, ἐπειδὴ δὲν εἶναι τοῦτο τῶρα λόγος, ἀλλὰ πρᾶγμα· δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τὸ ἀκούωμεν ἀπὸ τῶ

¹ Ἄδηλον ἔμοιγε οὖν τίνας τὸ ἔπος ἀνάλογον μέντοι ἐστὶ τῷ Μενάνδρου [παρὰ Στοβ. ρέ, 10 καὶ ρή, 44]:

Εὐροῖς δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Δημέα,
ἀγαθόν, ἐν ᾧ τι μὴ πρόεσσι καὶ κακόν.

βιβλία τῶν σοφῶν, ἀλλὰ νὰ ὁποῦ τὸ βλέπομεν ὀφθαλμοφανῶς, πῶς δὲν εἶναι κανένα καλόν, δὲν εἶναι καμμία χαρὰ, δὲν εἶναι καμμία εὐτυχία χωρὶς πόνον, χωρὶς λύπην, χωρὶς δυστυχίαν : «Οὐδὲν καλὸν κακότητος ἄμικτον». Ἀπὸ τούτην τὴν ἀξιοδάκρυτον θεωρίαν, ἀπὸ τοῦτον τὸν παράκαιρον νεκρὸν τὸ πληροφορούμεθα. Καὶ πῶς; ἐπειδὴ ἐκίνησεν εἰς εὐσπλαγχνίαν τὰ φιλόανθρωπα αὐτῆς σπλάγχνα ἡ θεοσεβειστάτη καὶ θεόστεπτος αὐτοκρατορίσσα, εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἠλέησεν ἡ γαληνοτάτη αὐτῆς ψυχὴ τὸ δυστυχέστατον γένος ἡμῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν σκληρὰν δουλείαν, ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον καὶ πολυχρόνιον σκληρίαν τοῦ νέου Φαραώ, ἐμεταχειρίσθη ὑψηλὰ καὶ μεγάλα ὄργανα, ἐξαπέστειλε τόσους Μωϋσέας τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ ἐκλαμπροτάτους ἡμῶν αὐθέντας. Καὶ ποῖον ἄλλο καλὸν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τοῦτο; ποῖα ἄλλη χαρὰ ὡςὰν τὸ νὰ ἀπολαύσῃ ὁ δοῦλος τὴν ἐλευθερίαν; ποῖα ἄλλη εὐτυχία ὡςὰν τὸ νὰ περιπατοῦσιν οἱ νέοι Μωϋσέες ὄχι εἰς μοναχὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τόσα καὶ τόσα πελάγη, διὰ νὰ περιπατήσωμεν ἡμεῖς εἰς τὴν ξηρὰν, διὰ νὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς ἀβρόχοις ποσὶ μόνον μὲ ὀλίγην ταλαιπωρίαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν; Πλὴν : «Οὐδὲν καλὸν κακότητος ἄμικτον»· δὲν εἶναι χαρὰ χωρὶς λύπην. Καὶ πῶς; ἐπειδὴ βλέπεις ἔμπροσθέν σου τὸν ἐκλαμπρότατον καπετάνον, ὁποῦ τὸν ἐμεταχειρίσθη ἡ κραταιοτάτη καὶ γαληνοτάτη βασίλισσα ὡςὰν τὸν Μωϋσῆν ἕνα μέσον, ἕνα ὑπηρέτην τῆς ἐλευθερίας σου, αὐτὸν βλέπεις πῶς ἄφησε τὰ κῶλα, φεῦ, φεῦ, εἰς τὴν δυστυχὴ πατρίδα σου, καθὼς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον, πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, εἰς τὸ κέντρον τῆς κινήσεως. Λοιπὸν κατάλαβε πῶς : «Οὐδὲν καλὸν κακότητος ἄμικτον»· δὲν εἶναι χαρὰ χωρὶς λύπην. Διὰ τοῦτο δίκαιον εἶναι νὰ κάμωμεν ὅλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς μας δύο ποταμοὺς δακρύων, διὰ νὰ κλαύσωμεν τὴν συμφορὰν, διὰ νὰ θρηνησωμεν τὴν στέρησιν ἑνὸς Μωϋσέως.

Ἔπεσεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, τὸν ὁπαῖον μὴ ὑποφέροντες διὰ τὸ πολὺ τοὺς μῖσος νὰ βλέπουναι ζωντανόν, ἐμείλησαν χωρὶς σπλάγχνος, ἀπεφάσισαν μὲ θηριώδη καὶ ἀπάνθρωπον γνώμην νὰ τὸν θανατώσουν : «Καὶ ἐπονηρεύοντο τοῦ ἀποκτεῖναι αὐτόν»¹. Πλὴν ἀνόμισα εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ θανάτου δείχνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κάποιον σπλάγχνος ὁ Ρουβεὶμ καὶ ὁ Ἰούδας οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ ἐμποδίζουσι τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὸν φθόνον : «Μὴ ἐκχρήτε

¹ Γεν. λζ', 18.

αίμα. Τί χρήσιμον ἐάν ἀποκτείνωμεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ;¹ Δείχνουσι καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ κἀπειρὸν ὑποταγήν. Διὰ τοῦτο τέλος πάντων εἰσακούσθησαν οἱ δύο, καὶ ἐκατάπεισαν τοὺς ἄλλους καὶ τὸν πωλήσαν χωρὶς καὶ τὸν σφάζουν. Ὅμως διὰ καὶ μὴν φανερωθῆ ἡ ἀσεβὴς πραγματεία τους, διὰ καὶ ἀπεκτῆσουν Ἰακώβ τὸν πατέρα τους, βιάσασαι τὸ ἐπαναφέρει τοῦ Ἰωσήφ με αἷμα ἐνὸς ἐρίφου, καὶ τὸ δείχνουσαι εἰς τὸν Ἰακώβ, λέγοντάς του πῶς τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία εἰς τὰ βουνά : «θηρίον ποιητὸν κατέφαγεν αὐτόν»². Τέτοιαν πικρὰν εἶδησαι, τέτοτον θανάσιμον μῆνυμα, με ποῖαν καρδίαν λογιάζεσθε τάχα καὶ ἤκουσεν ὁ Ἰακώβ ; Ἄχ ! ἄς εἶχομεν τέτοιους ὀφθαλμοὺς ὅπου καὶ ἤμπορέσουν καὶ διαπεράσουσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰακώβ, διὰ καὶ ἰδοῦμεν ποῖα διάτομος ῥομφαία τοῦ τὴν ξεσχίζει ποῖα φαρμακερὰ σαύται τὸν τοξεύουσι ποῖα θανατηφόρα βότανα τὸν ἀπονεκρώνουσι. Ἄχ ! ἄς εἶχα δύναμιν καὶ παραστήσω με λόγους καὶ καὶ σοῦ ζωγράφησω ποῖα κἀμινος ἐκατάφλεγε τὰ σπλάγχνα του. Τὸ γνωρίζετε καλῶτατα οἱ πατέρες, τὸ γνωρίζετε αἱ μητέρες, πῶς ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ εἶναι πόνος ἀνυπόφορος, εἶναι φωτὶς ὅπου δὲν δύνανται καὶ τὴν σβύσουν τὰ δάκρυα εἶναι λύπη ὅπου δὲν δέχεται παρηγορίαν εἶναι πᾶθος ὅπου δὲν εὐρίσκει ἰατροῦσαν εἶναι περίστασις ὅπου εἶναι ὄλον ἀπορία. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰακώβ, καθὼς λέγει ἡ θεία Γραφή, ὅταν τοῦ ἦλθεν ἐκεῖνη ἡ φαρμακερὰ εἶδησαι, ἔσχισα τὰ ῥούχα τοῦ ἐνδύθη σάκκον, ἔκλατε πολλὰς ἡμέρας, δὲν εἶχε παρηγορίαν. « Διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐπέθετο σάκκον ἐπὶ τὴν ὄσφον αὐτοῦ, καὶ ἐπένθει τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἡμέρας πολλάς, καὶ οὐκ ἠθέλη παρακληθῆναι »³.

Ἄλλ' ὁ Ἰωσήφ εἶναι, ἀδελφοί μου χριστιανοί, οὗτος ὁ νεκρός, ὁ ἐκλαμπρότατος καπετάνος, ἡγαπημένος ἀπὸ τὴν κοινὴν μας μητέρα τὴν εὐσεβεστάτην βασίλισσαν, δεδοξασμένος, τετιμημένος με τὰ πλουσιόδωρα αὐτῆς βασιλικὰ χαρίσματα. Διὰ τοῦτο ἐφθόνησεν ὁ κοινὸς ἐχθρὸς δὲν ὑπέφερε καὶ βλέπη τὴν ἀγάπην ὅπου ὁ μικρὸς εἶχε ἀνοματάξυ εἰς τοὺς μεγάλους, τὴν δόξαν καὶ τιμὴν ὅπου εἶχε καὶ ἐμέλλε καὶ λάβη ἀνοματάξυ εἰς τοὺς ἐνδόξους ἀρμάρτωσαν ὁ φθονερὸς καταπάνω του τὴν λοιμικὴν ταύτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένεσαν. Δὲν εὐρέθη κανένας Ρουβείμ, κανένας Ἰούδας, καὶ μεσολαθῆσεν εἰς τὸ καὶ τὸν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον ἀλλὰ μοναχαὶ αἱ ἀμαρτίαι μας

¹ Αὐτ. 22, 26.

² Αὐτ. 33.

³ Αὐτ. 34—35.

ἐστάθησαν ὡς ἂν ἓνα μέγαλον χάσμα εἰς τὸ νὰ μὴν διαπεράσουν εἰς τὰ ὦτα τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ αἱ προσευχαὶ ἡμῶν· αἱ ἀμαρτίαι μας ἐστάθησαν ὡς ἂν ἓνας τοῖχος σιδηροῦς, ἐμποδιζούσαι νὰ μὴν εἰσακουσθοῦν αἱ δεήσεις τῶν πτωχῶν, αἱ παρακάλειες τῶν ὀρφανῶν. Διὰ τοῦτο βλέποντες ἔμπροσθέν μας νεκρὸν τὸν γενναῖον στρατηγόν· βλέποντες μὴ ἔχοντα εἶδος τὸν ἕως χθὲς δεδοξασμένον· βλέποντες τὸν βοηθὸν ἔχοντα χρεῖαν βοήθειας, ἃς σχίσωμεν ὅλην τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας μας, ἃς θερμανθῶμεν ἀπὸ τὴν λύπην, καὶ ἃς ἀναλύσωμεν τὰ σπλάγχνα εἰς τὰ δάκρυα. Κλαύσατε οἱ πατέρες τὸν υἱόν· οἱ υἱοὶ τὸν πατέρα· οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἀδελφόν· οἱ δούλοι τὸν ἐλευθερωτήν· οἱ ξένοι τὸν ξένον· οἱ ναῦται τὸν κυβερνήτην· οἱ πολεμικοὶ τὸν στρατηγόν· αἱ γυναῖκες κλαύσατε τὸν σύντροφον τῶν ἀνδρῶν· δείξατε σήμερον τὴν φυσικὴν σας εὐσπλαγγίαν, τὴν πονετικὴν ψυχὴν καὶ ἔμφυτον κλίσιν εἰς τὰ δάκρυα· σταλάξατε ὡς ἂν βαρβαρὴν βροχὴν τοὺς κρουνοὺς τῶν δακρύων. Ὅλοι, λέγω, ὅλοι ἐμοῦ ἃς κλαύσωμεν ἐνθυμούμενοι τὸ ἄδηλον τοῦ θανάτου, συλλογιζόμενοι ὅτι δὲν ἰξεύρει τις νὰς μὴτε τὸν τρόπον, μὴτε τὸν τόπον, μὴτε τὸν καιρὸν ὅπου μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος. Δότε μίαν φοράν προσοχὴν εἰς τὸν σοφὸν Σολομῶντα [γρ. Σειράχ] διὰ νὰ μάθετε πῶς μὲ δάκρυα πρέπει νὰ συντροφεύσετε τὸν νεκρὸν ὅπου κεῖται ἔμπροσθέν σας· «Ἐπὶ νεκρῷ κατάγαγε δάκρυα»¹.

Διηγεῖται ὁ πολυέστωρ Πλούταρχος² διὰ τὸν Φίλιππον τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων πῶς πολλὰ ἐλυπήθη, ἀπαρηγόρητα ἐπικράνθη, διὰ τὸν θάνατον ἐνός του φίλου, καὶ τὸ περισσότερον, διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ καθὼς τοῦ ἔπρεπεν· «Ἐφθῆ γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς τιμῆς ἀπολαβεῖν». Τοῦτο τὸ παράδειγμα μοῦ δίδει αἰτίαν νὰ συμπεραίνω, πῶς καὶ αὐτὸ τὸ θεοτίμητον ὕψος τῆς εὐσεβεστάτης αὐτοκρατορίας θέλει ἐλεήσει, θέλει λυπηθῆ τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ πιστοῦ αὐτῆς δούλου, διατὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ καθὼς τοῦ ἔπρεπε. Κηρύξτε ἐσεῖς ὅπου τὰ ἰξεύρετε· εἰπῆτε ἐσεῖς ὅπου ἴδετε τὴν προθυμίαν, τὴν ἀνδρίαν, τὴν πίστιν ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δούλευσιν τῆς γαληνοτάτης βασιλείας. Ἐνθυμηθῆτε τὴν φρόνησιν, τὴν πρόνοιαν τοῦ καλοῦ ἀρχοντός, τὴν ἀγάπην τοῦ κοινοῦ σας πατρός, καὶ κλαύσατε τώρα τὴν ὀρφανίαν. Ἄλλ' ἂν εἶναι τις τὸσον σκληρός, ἃς ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν προφήτην Δαβὶδ, διὰ νὰ εὖρη βότανον μαλακτικὸν τῆς καρδίας του, καὶ νὰ μετα-

¹ Σοφ. λη', 16.

² Ἐν τοῖς Ἀποφθ. κα'.

βάλη τὴν πέτραν τῶν σπλάγγνων του, καὶ τὴν ἀναλύσῃ εἰς ὑγρὰ δάκρυα· ἐπειδὴ, ἂν ὁ Δαβὶδ διὰ ἓνα ἐχθρὸν του, διὰ ἓνα ἀπροστάτην, διὰ ἓνα διώκτην, ὅχι μόνον ἐκλαυσε πικρῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδίαν του ζωὴν ἐπράξινε καὶ δώσῃ εἰς θάνατον διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνου, καὶ γεμάτος δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμοιρολογεῖτο καὶ ἔλεγεν, «*Ἀβεσσαλώμ υἱέ μου, υἱέ μου Ἀβεσσαλώμ, τίς δώσει [γρ. δόξῃ] τὸν θάνατόν μου ἀντί σου;*»¹ ἅς ἦτον τρόπος καὶ ἀποθάνω ἐγὼ διὰ καὶ ζήσης ἐσύ· ἂν ὁ Δαβὶδ ὅπου ἐκαταδιώκετο εἶχε τόσον πόνον διὰ τὸν θάνατον τοῦ διώκτη, ποῖος ἤμπορεῖ καὶ εἶναι τόσον σκληροκαρδίας, ὥστε ὅπου καὶ μὴν εὐγάλη ἓνα δριμύτατον ἀναστεναγμόν, καὶ μὴν χύσῃ ἓνα δάκρυον θερμόν διὰ ἐκεῖνον ὅπου ἔδακίμασε τόσην ταλαιπωρίαν, τύσην κακοπάθειαν, ὅπου ὑπέφερε τάσους κινδύνους, κινδύνους θαλάσσης, κινδύνους μαχαιρῶν, κινδύνους πυρᾶς, φοβερισμοὺς καὶ βρυγμοὺς ἀλλογενῶν; Λοιπὸν ἅς τοῦ ἀνταποδώσωμεν ὅλοι διὰ εὐχαριστίαν ἓνα δάκρυον ἐλεεινόν· ἅς ἀναλάβωμεν πόνον καρδίας διὰ ἐκεῖνον, ὅπου εἶδεν εἰς ἡμᾶς ἀγάπην διὰ ἐλευθερίαν· ἅς τὸν συγχωρήσωμεν ἐξ ὅλης καρδίας, μάλιστα ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι του, ἂν ποτε σὰς παρεπίκραναν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ· βλέποντες πόσον εἶναι ἀδελφός, πόσον εἶναι αἰφνίδιος ὁ ἐρχομὸς τοῦ θανάτου, συγχωρήσατέ τον ἐξ ὅλης ψυχῆς· συγχωρήσατε, ἔχοντες αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, ὅτι ἐστολισμέος με νίκην κατὰ τῶν ἀλλοφύλων ἐχθρῶν, ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἡμεῖς δὲ ἅς παρακαλέσωμεν ὅλοι με μίαν φωνὴν τὸν δίκαιον κριτὴν καὶ βασιλέα τοῦ παντός καὶ συντροφεύσῃ καὶ καὶ βοηθήσῃ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ τοῦ συγχωρήσῃ τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια πταίσματα, καὶ τὸν ἀναπαύσῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τὸν συναριθμήσῃ εἰς τὴν μερίδα τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἡμεῖς καὶ ἐλεήσῃ, καὶ ἐν μετανοίᾳ καὶ ἐξομολογήσει καὶ καλέσῃ εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἵνα δοξάζεται τὸ πανάγιον αὐτοῦ ὄνομα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΗΝ ΘΕΟΣΕΒΕΣΤΑΤΗΝ ΤΕ ΚΑΙ
ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΚΥΡΙΑΝ

ΔΙΚΑΤΕΡΙΝΑΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΣΣΑΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΥΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΑΤΜΙΟΥ

† Οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ὀξύτερον οὐδὲ εὐρύτερον νοὸς πέφυκεν

¹ Β' Βασ. ιη', 33.